

Editör'den

Posse-ible...

...Trying to learn to use words, and every attempt
Is a wholly new start, and a different kind of failure
Because one has only learnt to get the better words
For the thing one no longer has to say, or the way in which
One no longer is disposed to say it. And so each venture
Is a new beginning, a raid on the inarticulate
With shabby equipment always deteriorating...

(T. S. Eliot, East Coker)

Drei Gefahren drohen dem Denken.
Die gute und darum heilsame Gefahr ist die
Nachbarschaft des singenden Dichters.

Die böse und darum schärfste Gefahr ist das
Denken selber. Es muß gegen sich selbst Denken,
Was es nur selten vermag.

Die schlechte und darum wirre Gefahr is das
Philosophieren.

(Martin Heidegger, Aus der Erfahrung des Denkens)

Düşünmenin hüznü bir yazgısı vardır. Salt edimselliğinde düşünce dinleyicisini bulamaz. Düşünmek kötü zamanlamadır. Özürlü bir şimdi'de parlar. Kendinden başka ölçüsü yoktur. Bu da ölçü değildir zaten! *Umut* geleceği, *nostalgia* ise geçmiştir. İkisi birden kökeninde yurt özleminden (Heimweh) başka bir şey değildir: Yurda dönüş umudu/özlemi/acısı. Hep uzakta olan varlık'a yakınlaşma çabasıdır. Bu çabanın ötesinde bir beklentisi yoktur. Düşüncenin açığa çıktığı zaman-mekan aralığı bu yüzden düşünenin varlığın açığa çıkma-gizlenme oyununa tanıklığının aralığıdır. Bu aralık kökeninde düşünenin acı çektiği yerdir. (Dante/Purgatory?) Kırılmalı ve dayanıksızlığı entelektüel rahatlık ya da Jean Luc-Nancy'nin ifadesiyle, korkaklığa izin vermez: Nesnesi yoktur. Belirginleşmiş şeylerin düzeneğinde yer bulamaz kendine. Tanımlamalar, sınıflandırmalar, açıklamalar ve kanıtlamalar yabancısıdır ona. Düşünce deneyimi ne *Erfahrung* (genel olarak deneyim) ne de *Erlebnis*'dir (Yaşam deneyimi). En az bencilliğin yaşandığı anda açıldığı için dili poetiktir. Varlığın masumiyeti ve güzelliğinin karşısında görkemli bir baştan çıkmadır. Bu soylu baştan çıkışın hesap vereceği ucuz ve dar bir normatif etik sorumluluğu yoktur (Derrida). Eliot'ın şiirindeki gibi. Hep yeni ve umutlu bir başlangıç, hep farklı bir düş kırıklığıdır sonu. Açığa çıkmış olanın belirliliğini değil, açığa çıkmanın belirsizliğini ister kendini göstermek için. Bu yüzden düşünme olanaklılığın poetikasidir (Kearney). Heidegger'in belirttiği gibi, düşünce bir şeyin kendi özünde açığa çıkma olanağını gözetmedir. Her gözetme ise gözetilene sevmektir. Bu sevmek/gözetme aynı zamanda düşüncenin olanaklılığıdır. Posse-ible, (sevmek/olanaklı kılma) düşüncenin kendisidir. Düşünce kendini böyle ister.

Düşünce kendinden başka bir şey istemiyorsa, neden tüm öykü bu olmasın!

Görkemli bir başarısızlığın öyküsü. Bizim öykümüz de bu olsun.....POSSE-IBLE